

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓ' ΑΛΩΝ " Σ' Ε' ΩΝ,,

24 ΩΡΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

(Ένα αποκλειστικό άρθρο της Γαλλίδας δημοσιογράφου Jeanne Roudot γιά τις ιδιαιτερείες και την ιδιαιτή ζωή του μεγάλου «άστέρου».)

ΔΩ στο Χόλλυγουντ βλος ο κόσμος ξέρει ότι ο Μωρίς Σεβαλιέ εινε ένα χαμόγελο κι'... ένα φθακι! Κραει βμας δέν συλλογιστικη ποτε τι κρύβεται πίσω από το σαγηνευτικό αυτό χαμόγελο του γόητος της θόνης. Το μόνο γνωστό εινε ότι οι πιο εθυμοι ήθοποιοι εινε στην Ιδιωτική τους ζωή οι πιο μελαγχολικοί άνθρωποι του κόσμου. "Ε, λοιπόν κι' ο Μωρίς, μά την αλήθεια, δέν αποτελεί εξαίρεση του κανόνου αυτού! Εινε κι' αυτός γεμάτος Ιδιωτηρείες. Εινε ακόμη κι' υπερβολικά προληπτικός. Τι περίεργο! Ο πιο εθυμος γόης της θόνης, του οποίου τα ευχάρια τραγουδάκια ξετρελλαιούν κυριολεκτικά τις ώμορφες θαυμάστριές του, εινε τόσο σοβαρός στη καθημερινή ζωή του ώστε δέν μπορεί κανένα να τον αναγνωρίση! Ο Μωρίς εινε ο πιο μεθοδικός, ο πιο «νοικοκύρης», «άστέρας» του Χόλλυγουντ. Στη δουλειά του, στις διασκεδάσεις του, στο «στούντιο», παντού και πάντοτε ή ώρες του κανονίζονται με μία μαθηματική ακρίβεια. Ποτέ δέν καθυστερεί ούτε ένα λεπτό και ποτέ δέν παρασύρεται σε μία τρελή περιπέτεια.

Όταν ετοιμαζόταν το «γύρισμα» της «Εθυμης Χήρας», ο Μωρίς Σεβαλιέ έφτανε στο «στούντιο» της «Μέτρο» στις 9 ή ώρα το πρωί κι' έμεινε ως το μεσημέρι. Όλες αυτές τις ώρες δέν ξεκουραζόταν ούτε ένα λεπτό! Μόλις οι ήθοποιοι σταματούσαν τις πρόβες και πήγαιναν κουρασμένοι στα καμαρίνια τους για να ξεκουραστούν, ο Μωρίς άποτραβιόταν σε μία γωνιά με την χαριτωμένη «πартιζάρ» του Άλμπερτίνα Ράς για να επαναλάβη ακόμη μία φορά το περίφημο θάλας της «Εθυμης Χήρας». "Επειτα έτρωγε θιαστικά και εξαγυρίζει στο «στούντιο». Άλλοτε πάλι, αυτές τις πολύτιμες στιγμές της ανάπαυσής του, τις χρησιμοποιεί για να τακτοποιή τις Ιδιωτικές υποθέσεις του ή να δίνη συνεντεύξεις στους δημοσιογράφους.

Το απόγευμα, όταν δέν έχει «γύρισμα», το περνά συνήθως παίζοντας τένις ή γκόλφ με μερικούς φίλους του. Πρό πάντων γκόλφ! εινε μαϊνάδης!...

Όταν «γυρίζει» ένα φίλι, ο Μωρίς φθάνει στο «στούντιο» με το αυτοκίνητό του στις όγδοι το πρωί, συνοδευόμενος από τον μάνατζέρ του. "Υστερα από μία ώρα, όταν παιά μακιγιαριστή και ντυθή, εινε έτοιμος για να κατεβή στη «πλατώ», δηλαδή στη σκηνή του «στούντιο».

Τρώει συνήθως στο καμαρίνι του, μονος ή με κανένα φίλο του και μένει στο «στούντιο» ως το θράδυ. Ο Μωρίς εινε ο μόνος από τους «άστέρους» που δέν έχει ώριμήντη ώρα που φεύγει από το «στούντιο». Δευλεύει αδιάκοπα ως την ώρα που οι μηχανικοί θά πύωον να ενοιάζονται!... Μά και τότε πάλι δέν αποφαρίζει να φύγη από το «στούντιο». Μένει συζητώντας με τους συναδέλφους του ή με τον σκηνοθέτη του, για ένα τραγούδι ή μία σκηνή του φιλμ. Τέλος, άργά τη νύχτα, αποφαρίζει να έπιστρέψη στη θίλλα του, στο Μπέμπερλυ Χίλλς.

Ο Μωρίς όμως όπως είπαμε, έχει ένα σορό παραξενιές κι' Ιδιωτηρείες. "Έχει ακόμη ένα ελάττωμα: εινε πολύ Παριζιάνος.

Όταν τον έπεσκέφθην πρό ήμερών στο καμαρίνι του, έμεινε κατάπληκτη από τ' άλλοπρόσβαλα πράγματα που είδα εκεί μέσα. Το καμαρίνι του Μωρίς εινε το πιο πρωτότυπο απ' όλα τα καμαρίνια των «αστέρων». "Έκει μέσα θά δητε τα πιο εκπληκτικά πράγματα. "Ωμορφες κοιλές ντυμένες με πανάκριβη μεταξωτά, βουτηγμένες κυριολεκτικά σε μεθυστικά άρώματα, γάτες της Άγκύρας, ένα χρυσό γοβάκι χορό, ένα αδαμαντοκόλλητο διάδημο χορευτήρας, μία φουσαρμάνικα, ένα παρτσάμο κλπ. "Όλα αυτά έχουν την Ιστορία τους. "Όλα εινε «σουβενίρ» από το Παρίσι. Γιατί ο Μωρίς δέν ξεχνάει ποτέ το άγαπημένο του «Πανάμ», όπως το λένε οι άπαθήςδες.

Ένα άλλο πράγμα που θά μάς κινήση την προσοχή στο

καμαρίνι του Μωρίς εινε ο διάκοσμός του. Ο μεγάλος γόης αγαπάει με πάθος το κόκκινο χρώμα. Παντού θά δητε δροσερά κόκκινα τριαντάφυλλα κι' όλα τα «άζεσομα», της τουαλέτας του, εινε από μία πολύτιμη κόκκινη πάστα.

Εκτός των άλλων ο Μωρίς εινε κι' Ιδιότροπος! "Όταν μακιγιαρέται, δέν επιτρέπει σε κανένα να του μιλήη και να τον ένογλή με τις έρωτησεις του. Γι' αυτό κλειδώνεται στο καμαρίνι του και ξεγινιεται κυριολεκτικώς μπροστά στον καθρέφτη, σαν μία υπερβολικά φιλάρεσκη γυναίκα. Αυτή ή άφηρημάδα του τον αναγκάζει ν' αφήνη παραγγελία στους ανθρώπους του «στούντιο» να τον ειδοποιούν μόλις καταλάβουν ότι έχει περάσει αρκετή ώρα. Ο Μωρίς εινε εξαίρετική προσοχή στο μακιγιαρίσμα. Καταλαβαίνει δει μπορεί να χάση τη γοηστία του αν το μακιγιαρίσμα δέν του δώσει εκείνο το παιχνιδιάρικο ύφος που άρειει τόσο στις θαυμάστριές του. Προσέχει ακόμη και περιποιείται πολύ τα δόντια του. Τι θά ήταν το χαμόγελο του Μωρίς χωρίς τα κάσταπρα δόντια του; Ο Μωρίς μάλιστα έχει ασφαλίζει τα δόντια του αντί έκαστο χιλιάδων δολλαριών και καθημερινώς συμβουλεύεται έναν διάσημο δοντογιατρό του Χόλλυγουντ. Πρόκειται περί ρεκλάμας; Κάθε άλλο!

Όταν θά πάψη να χαμογελάη ο Μωρίς, λένε οι άλλοι «άστέρους», θά πάψη να παίζη και στον κινηματογράφο.

Αυτό το ξέρει πολύ καλά ο μεγάλος γόης και γι' αυτό, δέν στενοχωριεται από τίποτα. Δέν θά τον δητε ποτέ θωμωμένο. Πάντοτε γελάει. Γελάει, διαρκώς ακόμη και με τις πιο άσχημες περιπέτειές του.

Πρό καιρού, σ' ένα δρόμο του Χόλλυγουντ, τ' αυτοκίνητό του συνεκρούσθη με τη λιμουζίνα μιας ώμορφης Άμερικανίδος, της «μίσσος» Άλις Φάξιμον, ή οποία μόλις τον είδε από μακριά, τά έγασε από τον ένθουσιασμό της κι' άφησε άκυβέρνητο το άμάξι της. Κι' όπως ήταν έπιόμενο, έπεσε μ' όλη την ταχύτητα πάνω σ' αυτοκίνητο του Μωρίς και το έκανε χίλια κομμάτια. Ο δυστυχιμένος ο Μωρίς παρά λίγο να βρη ένα τραγικό θάνατο. Μά, δέν έχασε διόλου την ψυχραιμία του. Πήδησε χαμογελώντας στο δρόμο κι' έτρέξε να βοηθήση την ώμορφη Άμερικανίδα, ή οποία είχε χτυπήσει στο στήθος πάνω στο τιμόνι της λιμουζίνας της κι' είχε τραυματισθή σοβαρά. Την μετέφερε λοιπόν σ' ένα νοσοκομείο και κάθε μέρα της έστελνε ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα!...

Αυτό όμως το πάθημά του τον έκανε να δάλη γινώσι! Από τότε, δέν όδηγε παιά μόνος τ' αυτοκίνητό του. Άφήνει αυτή τη φροντίδα σ' ένα ψυχρό κι' αδιάφορο Άμερικανό σωφέρ, τον οποίο φυσικά δέν κυττάζουν διόλου ή ώμορφες Άμερικανίδες. "Όσο για τον Μωρίς χώνεται στο θάθος του άμαξιού του και κρύβεται όσο μπορεί από τις μοιραίες συναντήσεις!...

Ο Μωρίς εινε ακόμη και τρομερά προληπτικός. Δέν θγαίνει ποτέ από το σπίτι του αν δέν πάρη μαζί του το νύι ενός... λιμανιόρο, που του φέρνει έ-

ξαίρετική τύχη! "Όταν κάνει καμιά φορά πεζή τον περπάτο του, μαζεύει όλα τα καρφιά που βρίσκει στο δρόμο του! "Ετσι, όταν γυρίζει κατόπι στη θίλλα του, έχει στις τσέπες του ένα σωρό σκουριασμένα καρφιά, τα οποία φυλάει σ' ένα μεγάλο κουτί... Αυτό νομίζει ότι τον φυλάει από τα έμπόδια και τον βοηθάει να πευχήση στις δουλειές του. Δέν μπαίνει έπίσης ποτέ στο «στούντιο» με το άριστερό πόδι. Κάποτε, συζητώντας με τον μάνατζέρ του, ξεγάρχηκε και πάτησε το κατόπι του «στούντιο» με το άριστερό πόδι! "Έξερτε τι συνέπειες είχε αυτό το... άτύχημά του; "Όλη τη μέρα του έρχόντουσαν σωρηδόν ή αναποδιές. "Γύρίζε» και «εξαγυρίζει» τις διάφορες σκηνές του φιλμ του, στενοχωριόταν με τους μηχανικούς και τον σκηνοθέτη του και τέλος έφυγε από το «στούντιο» σαν τρελλός από την άπόνγνωσι του.

Ο Μωρίς έχει ακόμη και μία αδυναμία: συμπαθει τις μικρόβυλες χορευτήρες που έρχονται απ' όλο τον κόσμο για να κάνουν την τύχη τους στο Χόλλυγουντ. Κι' επειδή όλες δέν προλαμβάνονται στον κινηματογράφο, υποφέρουν και δυστυχούν στην πόλι των «αστέρων» και τέλος αναγκάζονται να

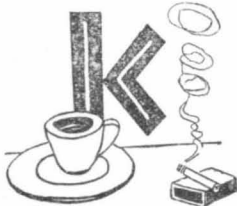

Ο Μωρίς Σεβαλιέ στο «Ονειρώδες Βάλς»

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὸ ἀρνὶ ποὺ θάχατεταν περὶκεῖ στὸ Ματσούκι. Ἐνὰ Πανελλήνιον ταμπέτσι, στὸ ἑποιο... κανεὶς δὲν παρεκάθησε. Ἡ ἀπελασία τοῦ Ματσούκι. Ὅπου γίνεται ἀφαντος, Ἦταν προληπτικὸς ὁ Ἀλέξανδρος; Τὶ διηγούνται εἰ φίλοι του. Τὸ σπακιμ τοῦ καθρέφτη. Ὅταν ἀνάθεον τρεῖς ἀπὸ ἕνα σπέρτε. Τὶ λέει μὴ ἰσπανικὴ παρεμία. Ἐνὰ μυστηριώδες περιστατικὸν στὴν Καστοριά. Τὸ γυαλὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ ποῦσπαχε μοναχοῦ του. Ἡ ἐπελεύθερα οὐμφορᾶ. Τὶ συνέηθη τῆ νύχτα ποὺ γεννιέταν ὁ Βενιζέλος. Τὰ χροπητικὰ λόγια ἐνὸς μυστηριώδους γεροκαλογεῖρου, κλπ.

ΑΠΟΙΟΣ μὴ φορᾶ ἕνα ὑποσχεθὴ νὰ στελεῖ ἕνα ἀρνὶ στὸν μακαριτὴ τὸν Ματσούκι.

Κι ὁ Ματσούκις, ὅποιον εὔρισκε, τὸν καλοῦσε νὰ ἐμᾶνε τὸ ἀρνὶ μαζου.

Ἐτοῖς εἶχε προσκληθῆ στὸ γεῦμα ὁ-ταν θὰ ἐθουάξετο τὸ ἀρνὶ, ὄχι τὸ ἀρνὶ δὲν θάρτανε, ἀλλὰ οὔτε ὀλόκληρα κοτάδια.

Ὁ Ματσούκις ὅμως, σὺν ποιητῆς ποῦ ἦταν, δὲν τὸ εἶχε προσέξει, αὐτὸ.

Μία μέρα τὸν συνάντησε στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος ὁ στρατηγὸς σήμερον ἔν ἀποστρατεία κ. Φαληρέης, μὲ τὴν γυναῖκα του.

—Βρε ἀδελφέ, Σπύρο, ποῦ λέει, πότε θὰ γᾶμε κείνο τὸ ἀρνὶ ; ...

Τότε συνήλθε ὁ Ματσούκις, καὶ σὺν φιλόδοξο ποῦ ἦταν, ρώτησε τὸν κ. Φαληρέα :

- Τὸ ὑποσχεθῆκα καὶ σ' ἐοῦνα ;
- Βέβαια !...

—Ἀλλοίμονο μου ! φώναξε ὁ Ματσούκις, ἔπιασε μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ ἔβγαλε, σὺν τῶν κνηγούσαν.

Ἀπὸ τότε μῆνες ἔκαμαν νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ φίλοι του.

Τὸ ἀρνὶ ὅμως δὲν τὸ εἶδε κανεὶς ποτὲ, οὔτε καὶ ὁ...Ματσούκις !...

Ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρος ὁ Α' ἦταν προληπτικὸς πολὺ.

Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν εἶχε καὶ ἄδικο, γιὰτὶ τώρα τελευταία ἐγνωσθήσαν τὰ ἐξῆς περιεγὰ γιὰ τὸ θάνατό του :

Λίγον καιρὸ, πρὶν νὰ τὸν διαγάσῃ ὁ πῆθος, ἐνὸς ἑτοιμαζόμενον ἕνα βράδι στὸ δωμάτιο του γιὰ νὰ πᾶν στὸ θέατρο τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπου θὰ παίζονταν οἱ «Πέρσας», κατὰ τῆς ἐφορᾶς ποῦ ἐδόθησαν γιὰ τὴν ὑπαγομφῆ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρών, ἀξερνα ἀκρίστηκε ἕνα κερῶμα.

Ὁ μεγάλος καθρέφτης τοῦ δωματίου τοῦ ἔσπασε μυστηριώδους, χωρὶς κανεὶς οὔτε νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

—Δὲν μ' ἀφῆσε διόλου αὐτὸ ! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ χλοῦασε.

Καὶ ἀφοῦ σὰφῆθηκε λίγο, ἐξέκολλήθηκε :

—Κάποιος ἀπὸ δῶ μέσα θὰ πεθάνῃ !

Ὁ ἄλλο, ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, γέλασαν, ἀλλὰ δὲν ἄγγισαν νὰ δοῦν διὸ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε δίκιο.

Λίγες ἡμέρες πλὴν πρὶν τὸν διαγάσῃ ὁ πῆθος, ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καθάνατε μὲ τὸν ὑπασπιστὴ του κα' Ἐ-

ξαναγυρίσων στὴν πατρίδα τους. Ὁ Σεβαλιὲ εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἀρνείταν νὰ τὶς βοηθήσῃ. Εἶνε ὁ μεγάλος φίλος τους κι' ὁ γενναῖός τους ἄριστος τους.

Στὴ θάλα τού, ὁ Μωρίς περναίε οὐχδὸν τὶς περισσότερες θροαδεῖς του. Δὲν συχνάζει στ' ἀριστοκρατικὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ δὲν διασκεδάει. Ἐφέρετε δὲ γιὰτὶ ; Ἀποφεύγει νὰ τὸν... συνηθίσουν ἢ θαυμάστριές του ! Προτιμᾶει τὴ συντροφία μερικῶν φίλων του μὲ τὸς ὁποιουσ παίζει χαρτῖα ἢ πίνει σαμπάνια. Ἐπειτα ἀγαπᾶει μὲ πάθος τὸ διάβασμα κι' ὁ καλύτερος σύντροφός του εἶνε ἕνα βιβλίον, ὅστερα ἀπὸ τὴν μελετὴ τῶν διαλόγων τοῦ φίλου. Τέλος ὄλες τὶς μέρες τῆς ἑβδομάδος κοιμάται ἀπὸ τὶς δέκα καὶ μόνο τὸ Σάββατο τὸ θράδι διασκεδάει λιγάκι μὲ τὸς φίλους του.

Ὁ Μωρίς εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τὸς «ἀστέρας» τοῦ Χόλλυγουντ ποῦ ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀλληλογραφία του ! Πολλὰ θράδια, ὅταν δὲν ἔχει διάθει νὰ διαβάσῃ ἢ νὰ μελετήσῃ τὸ ρόλο του, τακτοποιεῖ τὴν ἀλληλογραφία του καὶ σημεῖωνε τὶ πρέπει ν' ἀπαντήσουν οἱ γραμματεῖς του στὶς διάφορες θαυμάστριές του.

Καθὼς ἔλεπετε λοιπόν, ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὸ ὄραϊότερο χαμόγελο», δὲν ἠσυχάζει διόλου ὅλη τὴ μέρα. Ἄν συλλογισθῆτε μάλιστα ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ποκέρη καθημερινῶς δυο-τρὶς ὄρες, γιὰ ἕνα σωρὸ διασημοτικῶν φωτογραφίε, θὰ καταλάθετε γιὰτὶ δὲν τοῦ μένει καιρὸς στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ του οὔτε νὰ χαμογελάσῃ !...

νὰ Ἀγγλο ἀξιοματικὸ κ' ἐμυλοῦσαν. Σὲ κάποια στιγμὴ δὲ ἀνάγαμε ἕνα σπέρτε καὶ κατὰ συμπτώσειν, χωρὶς νὰ τὸ προσέξωιν, ἀφαναν καὶ οἱ τρεῖς τὰ ταγγάρα τους ἀπ' τὸ ἴδιο σπέρτε.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀργά.

—Νὰ ἰδῆτε πὸς ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ πεθάνῃ ! εἶπε στὸς φίλους του.

—Γιὰτὶ ; τὸν ρώτησαν.

—Γιὰτὶ ἀνάγαμε καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ ἴδιο σπέρτε. Καὶ δὲν πέρασε πράγματι ποῦς καιρὸς, καὶ τὰ λόγια του ἀληθέφανε.

Ὅταν πῆθαν ὁ Ἀλέξανδρος, ἕνας ἀπὸ τὸς ὑπασπιστᾶς του θυμῆθηκε μὴ ἰσπανικὴ παρεμία, ποῦ λέει :

« Ἄν τραυματισθῇ κανεὶς τρεῖς φορὲς στὸ ἴδιο μέρος, ἢ τρίτη του πληγὴ θὰ εἶνε θανατηφόρα ».

Καὶ τότε θυμῆθησαν ὅλοι, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος εἶχε χτενηθῆ ἄλλες δυὸ φορὲς στὸ ἴδιο μέρος, ποῦ τὸν ἐδάγκασε ὁ πῆθος.

Εἶχε χτενηθῆ τὸ πόδι του μὴ φορᾶ ποῦ ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἄλογο του. Δεύτερη φορᾶ χτενηθῆ στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸ αὐτοαἶμα.

Καὶ ἡ τρίτη ἦταν τὸ θανατηφόρο τοῦ πῆθικου δάγκωματος.

Κι' ἔπειτα λένε νὰ μὴν πιστεύῃ κανένας τὶς προλήψεις τοῦ λαοῦ, ποῦ εἶνε ἀποτέλεσμα παρεληπτήσεων αἰώνων...

Σχετικῶς μὲ τὸ σπᾶσιμο τοῦ γυαλοῦ τοῦ καθρέφτη, τὸ ἐξῆς περιεγὰ συνέθη στὰ 1915, στὴν Καστοριά :

Στὴν αἰθουσα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου τῆς Καστοριάς ἰπάθεξε μὴ μεγάλη παλαιὰ εἰκόνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχιερέως. Ἡ εἰκόνη αὐτὴ εἶνε παλαιὰ Βυζαντινὴ καὶ ἔχει μεγάλη ἀρχαιολογικὴ ἀξία.

Γι' αὐτὸ ἀσχετῶς, ὁ τότε Μητροπολιτὴς Καστοριάς Ἰωακείμ Λετιτίδης τὴν εἶχε βάλε σὲ μὴ μεγάλη κορνίζα, γιὰ νὰ διαφυλάσσεται, μὲ γυαλὶ ἐμπρός.

Μία μέρα, ἐνὸς καθόντων στὴν αἰθουσα ὁ Μητροπολιτὴς Ἰωακείμ καὶ μιλοῦσε μὲ διαφόρους προκρίτους τῆς Καστοριάς, ἀκόσμηκε ἀξερνα ἕνα ἰηροῦ :

—Κορὴ !...

Εἶπαν δὲ συγχρόνους νὰ σπᾶξῃ τὸ γυαλὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ.

—Κατὶ κακὸ θὰ συμβῆ ! εἶπε ὁ Μητροπολιτὴς.

Ὅλοι ἐταράχθησαν. Γινόνταν τότε ὁ Εὐρωπαικὸς πόλεμος καὶ ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἀνάταξη, γιὰτὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέβη τὴν οὐδετερότητος στὸ πλερὸ τῆς Σεβρίας, κατὰ τὸν Βουλγᾶρον.

Ὁ Βουλγᾶρος, ὅπως πάντοτε, κρατοῦσαν μὴ ἱκανὴ πολιτικὴ καὶ συνεπὸς ἦσαν ἀνάτατοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ποῦ ποῦ ὁ Μακεδόνες. Πράγματι δὲ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἀρρόφωτος ἐπανακόνιστος ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Ὁ Μητροπολιτὴς Ξαναδιόρθωσε στὸ μεταξὺ τὴν εἰκόνα, ἔβαλε ἄλλο γυαλὶ, ἀλλὰ, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἕνα δειλινὸ, ἔσπασε μοναχοῦ του, Ξερνακὰ κ' αὐτὸ ! Ὅλοι ἀνίσχισον τότε στὴν Καστοριά, περῖμεναν νὰ ἰδοῦν τὶ σημεροφὰ θὰ ἐβῆ. Καὶ πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ ποῦ καιρὸ, μπῆκαν οἱ Βουλγᾶροι στὴν πόλι αὐτὴ, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1916, ὅταν εἰσεβῆσαν δηλαδὴ στὴ Μακεδονία, κατὰ τὴν ἀδείας τῆς κυβερνήσεως.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο διηγούνταν κατὶ σχετικὸ ὁ συγχροναῖοι του, οἱ κάτοικοι δηλαδὴ τοῦ χωριοῦ Μουρνιῆς, ὅπου γεννήθηκε.

Τὸ βράδι τοῦ τοκετοῦ ἕνας παράξενος γερο - καλόγηρος χτενηθῆ τὴν πόρτα τοῦ σπαιτοῦ.

—Φέρτε του λίγο ψωμὶ κα' ἀνθότυρο, εἶπαν οἱ ἄνδρες στὶς γυναῖκες.

—Ὅτε πεινᾶ, ἀπάντησε ὁ γέρος, οὔτε ψωμὶ θέλω νὰ φάω.

—Τότε τί θέλεις ; τὸν ρώτησαν.

—Θέλω νὰ σᾶς πῶ, τοῦς εἶπε, πὸς τὸ παιδάκι ποῦ γεννιήθηκε ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ προσέχετε. Θὰ γίνῃ ἕνας ποῦ μεγάλος ἄνθρωπος...

Ἀμῶσως δὲ μόλις εἶπε τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια, χᾶθηκε στὸ σκοτάδι. Ἐκεῖνοι ἐσώστησαν στὴν ἀρχῆ.

—Μωρὸ, γιὰ φέρτε ἐδῶ τὸν καλογεροπατέρα ! φώναξε ὁ ποῦ μεγάλος τοῦ σπαιτοῦ.

Μὰ ἂν καὶ βγῆκαν ὅλοι καὶ τὸν ἀναζητήσαν ὡρες ἀρκετῆς παντοῦ, ποῦθεν δὲν τὸν βρῆκαν. Εἶχε γίνῃ ἀφαντος ! Καντὸς ! Κι' οὔτε κανεὶς τὸν Ξαναεῖδε καὶ οὔτε φάνηκε ποῦθεν ποτὲ !...

Αὐτὰ διηγούνταν καὶ σήμερον ἀκόμα στὶς Μουρνιῆς !...